

בלבבי משכן אבנה

כל החומר המופיע בעכון זה חדש

י"ג עיקרים ויסודות האמונה לרמב"ם

אחדות של גוף זוהי אחדות שהאדם לוקח שני דברים ומצרפם, כדוגמת התכה, שלוקחים שתי מתכות ומתיכים אותם, ועי"כ הם נעשים נוזל, ומכח כך הם מתחברים. באופן זה נעשית הצורה שנקראת גוף. האיש נותן מה שנותן, האשה נותנת מה שנותנת, הטיפות שמתערבבות יחדיו מצטרפות יחדיו, ונעשית כאן מציאות חדשה. זוהי המדרגה של תפיסת האחדות של הגוף.

נחדד. האחדות של הגוף מעיקרא לא הייתה מאוחדת, אלא היא באופן של שני כוחות שנתחברו ונצטרפו יחדיו, ונהפכו להיות אחדות. יש את אביו ואמו, ומשניהם נעשה "בשר מבשרי", בשר אחד, מציאות של אחדות. זוהי האחדות התחתונה שהגוף תופס, וזוהי בעצם תפיסת האחדות הרווחת בין בני"א. כיוון שאנחנו נשמות המולבשות בגוף, לכן תפיסת האחדות שלנו היא תפיסה של שני כוחות שהיו מעיקרא נפרדים, ונתגלתה בהם מציאות של אחדות.

אחדות במדרגת נפש

נעבור לבאר מהי אחדות של נפש. אחדות של נפש עניינה שנים שפעלו יחדיו ותוצאת הדבר הולידה דבר חדש. אולם, לא דבר שמעיקרא נחלק לשני חלקים, אלא פעולה של שנים שעשו מציאות חדשה.

באחדות במדרגת גוף הייתה מציאות קודמת של טיפה ועוד טיפה, והם נצטרפו יחד ונעשתה קומה שלמה, אבל לפני כן הייתה מציאות נפרדת. לעומת זאת באחדות במדרגת נפש, שנים שעשו דבר מסוים, קודם שהם עשו אותו הדבר לא היה קיים, פעולת הדבר שנעשתה היא דבר

חדש, והיא נעשתה מכח שנים. זו ההגדרה של אחדות דנפש.

אחדות של מדרגת גוף עניינה אחדות שכל כח היה קיים לעצמו קודם לכן, ובאה מציאות אחת ונתחברה עם המציאות השניה, ונעשה כאן דבר חדש, אבל זהו חיבור של שני דברים. אחדות במדרגת נפש עניינה אחדות כח הפועל, שנים שנצטרפו יחד, בלשון חז"ל זה נקרא "שנים שעשאוה", ומה שנולד כאן זה דבר חדש, אבל קודם לכן הוא לא היה קיים כאן.

אחדות במדרגת רוח

יתר על כן, אחדות של רוח עניינה אחדות בתנועת כח הפעולה בין השנים, ולא רק אחדות בעצם הכח שפועל, כמו באחדות במדרגת נפש. באחדות במדרגת נפש, מה שחיבר בין השנים זוהי הפעולה, אבל תנועת הדבר יכולה להיות בכיוון לגמרי שונה. דוגמא לדבר, שנים שעושים את אותה הפעולה, אולם אחד עושה זאת מכח אהבה, והשני עושה זאת מכח שנאה. כגון, ראובן נשוי לאשה מסוימת, קשה לתת לה גט, בא שמעון ועוזר לראובן לתת לה גט.

ראובן נותן לה גט ע"מ לגרשה, מכח שנאה, אולם שמעון עוזר לתת את הגט מחמת שהוא רוצה לשאת אותה, מכח אהבה. בודאי שהגט הוא דבר חדש שנולד, שזהו המעשה, אבל הכוונה של עשיית המעשה היא שונה, התנועה של הדבר היא איננה מאותה תנועה, התנועה של ראובן היא שנאה, והתנועה של שמעון היא אהבה.

אחדות במדרגת רוח עניינה, שישנה אחדות במידות שפועלות להניע את הפעולה. הדוגמא הברורה לכך, כשעמדו בני ישראל במעמד הר סיני, ענו כל העם כולם יחדיו "ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע"

(שמות כד, ז), והגדרת הדבר שכולם ענו יחדיו מחמת שהכח שפעל את הפעולה התגלה בו אחדות בין כולם.

סיכום ביניים: אחדות במדרגת גוף עניינה, היו קיימים קודם לכן מציאויות נפרדות, באנו וחיברנו אותם יחדיו, והם קיבלו פנים חדשות. אחדות במדרגת נפש עניינה, שנים שעשו יחדיו והולידו מציאות חדשה שלא הייתה קיימת קודם לכן, והפעולה חיברה בין שניהם. אחדות במדרגת רוח עניינה, שבמידות הפועלות את הפעולה מונח מדרגת אחדות.

אחדות במדרגת נשמה

אחדות במדרגת נשמה עניינה, שהתפיסה שממנה נפעל הדבר היא אותה תפיסה. דוגמא לדבר, שני אנשים נעשו שותפים לדבר מצוה לבנות בית חולים, כאשר נשאל את ראובן מדוע אתה בונה בית חולים, הוא יענה: "פיקוח נפש דוחה כל התורה כולה, ובית החולים יציל נפשות". כאשר נשאל את שמעון מדוע אתה בונה בית חולים, הוא יענה: "על שלושה עמודים עומד העולם, ואחד מהם הוא חסד, וזהו חסד גדול מה שאני הולך לעשות".

כל תפיסה כשלעצמה היא מאוד נכונה, אבל התפיסה שממנה הפעולה נפעלת היא שונה לגמרי. ועל דרך כלל גם יולדו תוצאות שונות לבסוף, מחמת שההתחלה היא שונה. אחדות במדרגת נשמה היא לא רק שהמידות הפועלות יהיו מאוחדות, אלא שהתפיסה שממנה פועלים היא אותה תפיסה. פעמים רבות שנים עושים את אותו דבר יחדיו, אבל התפיסה שממנה הם פועלים לא נובעת מאותה תפיסה. ■ המשך

בע"ה שבוע הבא - מסדרת דע את אמונתך_003 היסוד השני. אחדות.השם (שלוש עשרה העיקרים לרמב"ם) בקול הלשון

המספיק לעובדי ה'

הדרך בימי הקדמונים הייתה באופן שהם בחרו לעצמם חיי התבודדות, לא שעה של התבודדות, ולא זמן של התבודדות, אלא צורת חיים שכל מהותה והייתה היא חיי התבודדות, כמו שהוא ירחיב מיד.

הצורה הזו של החיים, גם אם האדם לא זוכה לקיימה, ובפה מלא יש לומר שלא כל רבותינו נהגו בה, אולם צריך לקלוט הד מאותה מציאות של חיים. שבזמנים מסוימים, לפעמים, איש לפי עניינו ולפי צורת חייו, תהיה לו שייכות לאותה תפיסה של חיי התבודדות.

בדורנו אנו ישנם בני אדם שחיים בכל מיני קהילות, כסדרו של עולם, פעמים הקהילות יותר טובות, ופעמים קצת פחות. אבל אפילו אם יש לאדם קהילה שיחסית יש בה הרבה מן הטוב, מצד אחד לכאורה זהו דבר נפלא, אבל מצד שני, היא גורמת לאדם שכל חיותו תלויה באחרים, הוא תלוי בדעת אחרים, ואין לו מציאות של קיום לעצמו. לו יצויר שנעמיד אותו יום או יומיים לבדו, הוא לא יוכל להתקיים, מפני שאין לו מציאות של קיום לעצמו. דרך זו, היא הפוכה מדרכם של חלק מהקדמונים.

לחלק מן הקדמונים היה חיים גמורים לעצמם, חיים שלמים שמציאותם לעצמם. כמובן שיש את הסוגיא של אהבת ישראל בעומק הנשמה, ויש את הסוגיא של החסד בפועל, ואצל כל אחד זה צריך להיות מחולק איש לפי מדרגתו ועניינו. אבל ראשית כל צריך להבין שיש כאן צורת חיים שורשית, שונה עד למאד מכל צורת החיים שאנו מכירים בעולם.

בעולם שבו אנו נמצאים, רוב ככל בני האדם חיים בסמיכות לזולתם, לקרוביהם, למשפחותיהם, לחבריהם, כל אחד לפי עניינו. ואפילו אם האדם הולך למעט זמן למרחוק, על ידי כל המכשירים שנתחדשו בדור אחרון הוא מקושר ומחובר עם כולם באופן זמין כמעט לחלוטין, יומם ולילה לא ישבתו. וצורה זו היא ההיפך מכל הצורה הפנימית של החיים שחיו בה הקדמונים.

אם יש לאדם פלא מדוע הקדמונים הגיעו להשגות הרבה יותר גבוהות, הגם שבודאי ישנם הרבה סיבות לכך, אולם אחת מהסיבות היסודיות היא, שההיקף של כל צורת החיים השתנה. ככל שחיים את

פרק ו' | האופן למעשה של צירוף היראה והתורה.

וגם אם הוא עוסק בדברי אגדה שאין בהם נפקותא לשום דין ג"כ הוא דבוק בדבורו של הקב"ה. כי התורה כולה בכלליה ופרטיה ודקדוקיה. ואפי' מה שהתלמיד קטן שואל מרבו הכל יצא מפיו ית' למשה בסיני (כמ"ש רז"ל סוף פ"ב דמגילה. ובפ"ק דברכות ה' א' ובקהל' רבה ס"א פי"א ושם בסי' ה' פ"ו וברושלמי פ"ב דפאה ובויקרא רבה פכ"ב ע"ש).

התבאר עד השתא בכללות, שיש שלושה סוגי דביקות כאשר האדם עוסק בתורה. יש דביקות שכאשר האדם עוסק בתורה אז הוא דבוק ברצונו ית"ש זה כאשר הוא עוסק בדבר ה' זו הלכה, ששם מתגלה רצונו ית"ש טמא/טהור, מותר/אסור' פטור/חייב; יש עוד אופן שלא הוזכר להדיא בדברי הנפה"ח, שזה דביקות בחכמתו ית"ש, הוזכר בתוך דבריו להידבק בכל כוחותיו לחכמה שהיא כח מה. הדביקות השלישית, היא הדביקות שבה עוק נפה"ח כאן "אם הוא עוסק בדברי אגדה שאין בהם נפקותא לשום דין" אז לכאורה אין שמה התדבקות לרצונו ית"ש כי אין שם גילוי לרצון הבורא (על אף שבמעמקים בהסתר, בכל דור ודור יש רצונו ית' כי רצונו היא זו שמביאה שכך יהיה גדרי החכמה. אבל באתגליא אין שמה גילוי של רצון) ולפיכך אין שם באתגליא את הדביקות של הרצון ברצון, כאן אומר הנפה"ח באופן הזה - "ג"כ הוא דבוק בדבורו של הקב"ה".

א"כ ג' מיני דביקות ישנם: יש דביקות של רצון, דביקות של חכמה, דביקות של דיבור. בכל חלק מחלקי התורה שהאדם עוסק הוא דבוק בחכמתו ית"ש. אם הוא עוסק בדבר ה' זו הלכה הוא דבוק ברצונו ג"כ, אם הוא עוסק בדבר אגדה שאין שם גילוי של רצונו ית"ש להדיא שם הדביקות היא בדיבורו ית"ש. וכפי שנתחדד, דביקות ברצונו ית"ש זו דביקות של רצון ברצון - רצון האדם ברצונו ית"ש המתגלה בתורתו, דביקות של חכמה בחכמתו ית"ש המתגלה בתורתו זוהי דביקות של חכמה בחכמה, כח החכמה שבאדם דבק בחכמתו ית"ש. ולפי זה ג"כ בסוגיא דידן השתא דביקות באגדה שהיא דביקות בדבר ה' "דבוק בדבורו של הקב"ה" זו דביקות של דיבור בדיבור.

בדבר ה' זו הלכה יש את כל שלושת החלקים - גם את רצונו (רצון ברצון), גם את חכמתו (חכמה בחכמה) וגם את דבר ה' (דיבור בדיבור). אלא שבדבר אגדה אין את האתגליא של דביקות של רצון ברצון ואין בידינו אלא דביקות של חכמה בחכמה ודביקות של דיבור בדיבור. ■ המשך בע"ה

המספיק לעובדי ה'

פרק ה' | כח הזכרון

עניין החזרה לראשית

כעת נשוב ונדבר מעט, על נקודה שכבר הוזכרה (בפרק א', ובפרק ב'). מפני שהיא בעצם תמצית ההלכה למעשה שצריכה לצאת ממה שלמדנו עד כה. והוא עניין החזרה לקטנות.

להתחיל את החיים מהתחלה

כל אחד מאתנו שקורא את הדברים, הרי כבר עבר את אותם שלבי הגדילה, שדיברנו בהם בחמשת הפרקים עד כה. יש מי שעבר שלבים אלו באופן המתוקן יותר, ויש מי ששלבים אלו עברו אצלו באופן הפחות מתוקן. אך הצד השווה הוא, שאף אחד לא עבר אותם באופן המתוקן והשלם, אלא כל אחד עבר אותם כפי מה שכיוון וסיבב הבו"י. ולכן, על מנת שנקנה את אותם שלבים בצורתם היותר עליונה מכפי שכל אחד עבר אותם, (אי אפשר לומר באופן המושלם, אך עכ"פ בצורה עליונה יותר). הצורה הפנימית והאמיתית של החיים היא: שכל אחד יתחיל את החיים שלו מהתחלה. כמו גר שהתגייר שהוא כקטן שנולד, כך גם האדם מתחיל את סדר גדילתו מהתחלה. ועל אף שכוחות אלו שדיברנו בהם כבר ניבנו אצל האדם, כל אחד איך שהם ניבנו אצלו. אעפ"כ הצורה הפנימית היא לחזור מהתחלה כאילו שהוא נמצא בתחילת הדרך.

חזרה לראשית - הכח היסודי בנפש.

הכח להתחיל את החיים מהתחלה, הוא בעצם הכח היסודי במעמקי הנפש, שעליו נבנה כל סוד פנימיות העבודה. מפני, שבתחילה קודם שנברא העולם היה הבו"י אחד ושמו אחד, ולאחר מכן - "בראשית ברא ה'" - הבו"י ברא את כל הבריאה כולה. מי שהכח לחזור לנקודת הראשית לא נמצא אצלו בגילוי, הרי שהוא נמצא בבריאה היכן שהוא נמצא, אך הוא רחוק מראשית הבריאה שהיא מציאות הבו"י. אבל ככל שיש לאדם את המעמקים הפנימיים של כח הנפש להתחיל דבר מהתחלה, הוא בעצם דבק בראשית הנאצלים, ויתר על כן, במאציל עצמו. ולכן, הכח להתחיל דבר שוב מראשיתו, הוא מהכוחות היסודיים, ואולי אף היסודי ביותר בנפשו של האדם.

לבנות את סדר הכוחות מהתחלה

סוגיה זו היא רחבה ויסודית לכשעצמה, ואנו משתמשים בה כעת לענייננו. משום שעל ידי הכח הזה האדם מתחיל לבנות מהתחלה את סדר הכוחות שכבר ניבנו אצלו.

ואמנם, בתחילה זה יכול להראות לאדם מוזר, וכמעשה קוף בעלמא. ייתכן ויראה לו שהוא עושה את הדברים באופן מעוסה, ולא כנקודה אמיתית. אך אם האדם יבקע לנפשו באמת, ויגיע לאותה נקודה פשוטה של התחלה. אזי הנפש באמת תתחיל מהתחלה, והאדם יבנה את כוחות נפשו מהתחלה. הוא יבנה את כח החיבור מתחילתו, הוא יבנה את כח הציור מתחילתו, הוא יבנה את כח ההתבוננות מתחילתו, ויבנה את כח הזיכרון מתחילתו, בכל השלבים שהתבארו. ■ המשך בע"ה בשבוע

הבא - מתוך סדרת שיעורים "דע את תורתך דרכי הלימוד"

צורת החיים של דורנו, האדם מאבד את היחודיות שלו, מאבד את העצמאות שלו, והופך להיות בטל למציאות הכלל. כמובן שיש מדרגה עליונה להיות בטל למציאות הכלל, אבל אלו הן רק פנים אחד של הסוגיא. מחד האדם צריך להיות באופן של "לפיכך נברא האדם יחידי" (ילק"ש, בראשית, רמז טו), ומאידך הוא צריך להיות בטל למציאות הכלל.

עתה יביא ר"א בן הרמב"ם דוגמאות לקדמונים שחיו בצורה מבודדת. ראשית צריך להתבונן כיצד הם חיו, היכן אנו חיים, וכל אחד יבחר לעצמו לאחר-מכן את הדרך הראויה לו, איש לפי רבותיו ואיש לפי דרכיו. אבל צריך לראות מבט של עומק כיצד הייתה נראית צורת החיים של הקדמונים, היכן נמצאת אחת מהדרכים היסודיות של האמת, ולקלוט מהלך חיים עמוק של צורת חיים שונה לחלוטין, וכל אחד לפי ערכו כמה שזה שייך לו למעשה.

וכאן נגיד כי דבר מפורסם ומקובל, אף שלא הובא במפורש בשום פסוק, שזו היתה דרכו של חנוך. ואורח חיוו שעליו נאמר (בראשית ה', כ"ד): "ויתהלך חנוך את האלהים-ם" וכו', היתה רובה נדודים והתבודדות.

מבואר בלשונו שהתבודדותו של חנוך הייתה אורח חיים, לא הנהגה. המציאות של חנוך הייתה באופן של דרך, דרכו של חנוך ואורח חיוו, חיים של התבודדות.

ור"א בן הרמב"ם לומד זאת מן הפסוק: שעליו נאמר (בראשית ה', כ"ד): "ויתהלך חנוך את האלהים-ם" וכו'. בפשטות, כוונת הפסוק בתחילתו "ויתהלך חנוך את האלהים-ם" הינה לסיפא של הפסוק: "ואיננו כי לקח אותו האלהים-ם". אולם בעומק יותר לומד ר"א בן הרמב"ם שכוונת הפסוק בתחילתו: "ויתהלך חנוך את האלהים-ם", שחנוך בכל הליכותיו היה רק עם האלקים ולא עם אחרים, והרי שהוא היה מבודד. לולי כן, כאשר חנוך היה הולך בכל מקום, יתכן שבפנימיותו הוא עם האלקים, אבל בחיצוניותו הוא נמצא עם בני אדם. אולם בפסוק מבואר שגם בחיצוניותו הוא הלך במקום שמי שנמצא שם זה רק הוא והבורא ית"ש, "ויתהלך חנוך את האלהים-ם". ■

המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך סדרת שיעורים על ספר "המספיק לעובדי ה'

נתבונן בדוגמא נוספת ע"מ לחדד את הדברים, והיא השינה. כאשר האדם הולך לישון האם הוא מוכרח לישון או שהוא רוצה בכך?

הנה בענין זה הרבה יותר ברור שהאדם מוכרח לישון, שהרי מובא בגמרא (שבועות כה.) שמי שנשבע שלא לישון ג' ימים רצופים בית הדין מלקים אותו, מפני שזוהי שבועה לבטלה שהרי בוודאי שלא יוכל לקיימה, כיוון שאין באפשרותו של האדם להישאר ער יותר משלשה ימים רצופים והוא בוודאי יירדם בעל כרחו.

וא"כ שלא כבאכילה ששם יש לו אפשרות להמנע מאכילה ולמות, בענין השינה אין לו אפשרות לא לישון, ואפי' אם הוא ינסה להחזיק את עפעפיו פתוחות, הוא יכול רק לדחות את השינה לכל היותר עד שלושה ימים, אבל ביום השלישי הוא בוודאי יירדם, וזהו באמת הכרח גמור.

אמנם אחר שהתברר שהאדם מוכרח לישון, האם כשהוא הולך לישון זה רק משום שהוא מוכרח? ברור הדבר שאין אנו ישנים רק משום הכרח, שהרי אם כך, היינו מתאמצים לא לישון ג' ימים ורק לאחר מכן היינו נרדמים, וכידוע כל אחד הולך לישון עוד הרבה קודם שיעברו ג' ימים...

נתבונן א"כ כשאנו הולכים לישון כל יום, מה מניע אותנו לעשות כן?

גם כאן יכולה להיות יכולה להיות מחשבת הכרח, שהרי אם יחסרו לאדם שעות שינה הוא יהיה עייף ולא יהיה מרוכז, וממילא לא יוכל לפעול כראוי.

אך כפי שהתבאר אין זה הכרח גמור אלא רק קרוב להכרח, כי עדיין יש באפשרותו לא לישון יום אחד או יומיים ולהיות עייף, אלא שהיות ואם יעשה כך הוא יסבול ואחרים ייסבלו ממנו הוא לא עושה זאת. וא"כ זה מוגדר כקרוב להכרח אך לא הכרח גמור.

מוסכם א"כ ששינה לאחר ג' ימים היא הכרח גמור, ושינה בתוך ג' ימים יש בה סיבה להיות קרובה להכרח. אמנם כשנתבונן עוד ננוכח שחלק לא קטן מבני האדם אינם ישנים רק כדי שיהיה להם כח וערנות, אלא הם ישנים כי הם רוצים את השינה מכל מיני סיבות, יש הישנים כי הם עצלנים ואוהבים לישון, יש הישנים כי הם רוצים לשכוח מכל מה שקורה סביבם ולכן הם נכנסים למיטה, יש כאלו שפשוט אוהבים את השקט, וכדו', וכל אחד יכול לבדוק בעצמו מהי הסיבה שהוא רוצה לישון.

הרי שבדוגמה של השינה זיהינו את ההכרח שנמצא בשינה, זיהינו את האופן הקרוב להיות הכרח, וזיהינו את חלקי הרצון שנמצאים בשינה, שהם הסיבות לשינה שלנו.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך קובץ שיעורים על תפקידן של בנות ישראל.

חגיגה (ד, ע"א) - דתניא, איזהו שוטה, זה המאבד כל מה שנותנים לו. ובתוס' שם (ג, ע"ב, ד"ה דרך שטות) הביאו מירושלמי תרומות, דאפילו שוטה שבשוטים אינו מאבד מה שנותנין לו.

ויעוין בספר מגיד דבריו ליעקב (אות יז) איזהו שוטה המאבד מה שנותנין לו. פירוש, כי עיקר האדם הוא הצלם דמות אדם שבו, וכדאיתא בזוהר, כשחיה דורסת את האדם בודאי נדמה לו כבהמה, והלך ממנו דמות אדם מחמת העבירות שעשה. ואדם בגימט' מ"ה, וזהו פירוש איזהו שוטה המאבד מ"ה, ר"ל צלם אדם גימט' מ"ה שנותנים לו מעולמות עליונים. ונקרא שוטה אם אבד זה מחמת שטות, כי אין אדם עושה עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות, עכ"ל.

ומעין כך איתא בליקוטי תורה לאדמו"ר הזקן (ויקרא) וז"ל, פנימיות נקודת הלב היא בחינת אהבה רבה שלמעלה מהטעם ודעת המושג, ובאה מלמעלה בבחינת מתנה, והיא מבחינת שם מ"ה (וכמ"ש שם בפ' מסעי, המשכה זו הוא ע"י בחינת ביטול היש הנמשך מבחינת מ"ה - ונחנו מ"ה), ומרומז בדברי חז"ל איזהו שוטה המאבד מ"ה שנותנים לו, עכ"ל. וחז"ל בקלקול הגמור הוא בבחינת מאבד עצמו לדעת (שמחות, פ"ב, ה"ג).

והנה חכמה, כח-מה, כנודע (תיקונים, תיקון סט, קיא, ע"ב). והמאבד דבר שורשו שאיבד בחינת מ"ה שלו כנ"ל, ומשם נשתלשל איבוד ממונו. כמ"ש בליקוטי הלכות (חז"מ, הלכות מתנה, ה"ה) וז"ל, ומהאבדה הגדולה הזאת שהיא אבדת הדעת, משם נמשכין כל האבדות שבעולם ח"ו בגשמיות וברוחניות, כי גם האבידות בגשמיות נמשכין מפגם הדעת על שלא השתדל בשכלו ודעתו לשמר את הדבר (כי יש ג' אבדות, א. מאבד בידיים. ב. מניחו במקום שאינו משתמר. ג. אבדה סתם. עיין יו"ד סימן א' ובפרישה ובפמ"ג ועוד), עיי"ש בהרחבה.

ושורש כל האבדות מאכילת אדה"ר מעץ הדעת, שפגם "בדעתו". שתחלה נצטוו לעבדה "ולשמרה". ופגם בלשמרה, ומכאן ואילך נעשה חסר שמירה, ולכך נאבדים ממנו חפציו. ולכך ההשבה ע"י תיקון הדעת שנפגמה, כמ"ש שם, וז"ל, וע"כ עיקר תיקון האבדות הוא ע"י בעלי הדעה האמתיים שהם הצדיקי אמת, שהם בחינת משה, משיח, שהם הדעת של כל העולם, עכ"ל.

ויצא ד-כ

בלביפדיה אבד

ויעקב הלך לדרכו. דרך, דרך-ר. שורש כ"ד נעוץ במ"ש (ס"י, ד, ד) ד' אבנים (אותיות) בונות כ"ד בתים. ולפיכך שם אדני-י, נעשה כ"ד בתים. והוא השורש בשמו יתברך. ונשתלשל ונגלה בתורה כמ"ש (במד"ר, נשא, יד, ד) "ויותר מאלה בני הזהר", אמר הקב"ה, כ"ד ספרים כתבתי לך, הזהר ואל תוסף עליהם, למה, עשות ספרים הרבה אין קץ. ונתשלשל בישראל כמ"ש (תיקונים, הקדמה, יד, ע"א) וכ"ד אתון דפרשה תניינא דאיהי "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", וכו', ובכ"ד אתון דכלילן בהון כ"ד ספרים, דאינון כ"ד דשאיב מן ימא דאורייתא, וכו', האי כ"ד דאיהי שכינתא כלילא מכ"ד ספרי דאורייתא (ועיין גר"א ספ"י, פ"ו, מ"ד), וכו', ועל אלון כ"ד אתון אתמר, ושמתי כ"ד כ"ד שמשותיך.

ומאותם כ"ד נמשכו מדרגות רבים של כ"ד, כגון, כ"ד משמרות כהונה (במד"ר שם), כ"ד שעות היום והלילה (סודי רזיא, אות א), כ"ד קישוטי כלה (שמ"ר, כי תשא), כ"ד מעלות שהכהונה נקנית בהם (אבות, פ"ו, מ"ו. ועיין גר"א בתיקונים, תיקון כא), י"ב לחם הפנים שבהן כ"ד עשרונים (סודי רזיא, אות ד), כ"ד רננות (ברכות, כט, ע"א. תענית, כה, ע"ב). כ"ד שמותיו של הקב"ה (פרדס רימונים, שכ"א, פ"ט), פרוכת, על כל נימה ונימה כ"ד חוטיין (שקלים, כא, ע"ב), סוכה העשויה ככבשן כדי לישב בה כ"ד בני"א (סוכה, ז, ע"ב).

ועיקר כח כ"ד דתורה נגלה בשורש אצל משה, שנולד מיוכבד, כד - יוד. ונגלה באחרית אצל מרדכי, כד-מרי. שע"י נכתב מגילת אסתר, סוף הכתיבה, ואסתר נעשה בה בחינת כ"ד קישוטי כלה. וע"י נעשה גאולה פורתא מגלות נבוכדנאצר, שיש בו אותיות כ"ד. ובימיו אמרו (מגילה, יא, ע"א) לא מאסתים בימי כשדים, שהעמדתי להם דניאל חנינה מישאל ועזריה. כשדים, כד-שים. ושלמות הארה זו של כ"ד נגלת בכבוד, כד-בו. שהוא תכלית כל הבריאה, "לכבודי בראתיו", שעיקרו נגלה מתוך שם אדני-י, שנעשה אדון על הארץ ונגלה כבוד מלכותו.

וכנגד כך יש דך דקלקול כמ"ש (תיקונים, הקדמה, יד, ע"א) ובגולתא אסתלק מניה ואתמר ביה, ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני, ואיהו ד"ך בכ"ד ספרים, ועם כל דא דאיהו חרב ויבש אתמר ביה, אל ישוב ד"ך נכלם. ועיין ספר הקרנים (מאמר י"ד) הוא קליפה הנקרא כד, בסוד ותשבר כד על המבוע, וביטולו שם אזבוג"ה, גימט' כ"ד, והוא כ"ד קישוטי כלה, כ"ד צרופי אדני-י.

ומבחינה זו נשתלשל כל כ"ד דקלקול, כגון, כ"ד מקומות ב"ד מגדן על "כבוד" הרב (ברכות, יט, ע"א), כ"ד תעניות ישבו אנשי כנה"ג על כותבי תפילין ומזוזות שלא יתעשרו (פסחים, נ, ע"ב), זמרי בן פלוא קיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כזבי (סנהדרין, פב, ע"א) וכנגדם כ"ד אלף תלמידי ר"ע. עופות טמאים כ"ד הוו (חולין, סא, ע"ב).

ושורש קלקול זה אצל אדם הוא פצוע דכא. דכ-א. ואזי כולו בבחינת דך נכלם שאין לו נכד, כד-נ. ונחסר ממנו "דרך" גבר בעלמה (משלי, ל, יט). דרך, דרך-ר. וכאשר מאיר כ"ד דתיקון דתורה כנ"ל, נעשה דרכיה של תורה (עיין קידושין, ב, ע"ב).

שרשי התיבות המרכיבות מאמר זה: כבד, כבוד, כחד, לכד, ארפכשד, דרך, כד, דך, כידון, מדכה, דכא, דרכמונים, דוכיפת, כשדים, נכד, מרדכי, נדכה, נבוכדנצר, יוכבד, מדריך. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

חגיגה (ה, ע"ב) - אבדה עצה מבנים נסרחה חכמתם (ירמיה, מט, ז), כיון שאבדה עצה מבנים, נסרחה חכמתן של אוה"ע. ועיין מלבי"ם (משלי, כ, ה) וז"ל, עצה, היא ההסכמה איך יעשה להשיג התכלית, וזה ע"י כח הבינה, כמ"ש חז"ל, מרבה עצה מרבה תבונה, ועז"א אבדה עצה מבנים, עכ"ל. וא"כ שורש איבוד העצה, מפני איבוד הבינה.

ושורש איבוד הבינה, שאמרו חז"ל (ר"ה, כא, ע"ב) חמישים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחד, שנאמר ותחסרהו מעט מאלקים. וכלשון ספר יסוד העבודה (ח"ב, מכתב מ"ב) "משה רבינו זכה שהיה לו מ"ט שערי בינה, פנים טהור, בכל זאת אבד את שער הנו"ן", עכ"ל.. ואיבוד שער הנו"ן של משה הוא השורש לאבדה עצה מבנים.

ואיבוד הבינה שנופלת ממדרגת אדם למדרגת בעל חי. כמטבע הברכה, "הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה". וכמ"ש (ר"ה, כו, ע"א) או מי נתן לשכוי בינה (איוב, לח, לו), זה תרנגול. ואזי בינה של אדם היא מעין בינה של שכוי, בבחינת "נמשלו כבהמות נדמו". ועיקר הנפילה מתגלה במקום הדדים, שאצל אשה זהו במקום בינה כמ"ש (ברכות, י, ע"א) שעשה לה דדים במקום בינה. ואצל בהמה נופל למקום הטנופת.

אולם מצד התיקון נגלה ששפע אור הבינה נשפע מאדם לבהמה. כמ"ש בתנחומא (ויקהל, ד) וימלא אותו רוח אלהים, ולא תאמר בבצלאל לבד, אלא כל מי שעסק במלאכת המשכן, נתן בהם הקב"ה חכמה ודעת ובינה, שנאמר ויעשו כל חכם לב בעושי המלאכה. ולא תאמר בבני אדם, אלא אפילו בחיה ובבהמה נתן בהם הקב"ה חכמה, שנאמר אשר נתן ה' חכמה ותבונה "בהמה", שנתן הקב"ה חכמה בבני"א ובבהמה. וזהו שורש השבת אבדת הבינה.

והבן שבינה נקראת כן מלשון "בנין" (עיין נדה מה, ע"ב, ויבן את הצלע, מלמד שנתן הקב"ה בינה יתירה באשה). וכאשר יש נפילה של הבינה זהו נפילת הבנין, שבירתו. וכאשר נתקן שב למהותו - בנין. וזהו התיקון של "בנין" המשכן שבו נתקן הבינה, שנעשה מבעלי חיים שהאיר בהם הבינה. והבן, בהמה בגימט' ב"ן, לשון בנין שנשבר.

והנה הממוצע בין ישראל לבהמה, הוא אוה"ע שצורתם צורת אדם, ומדרגתם מדרגת בהמה. ועליהם אמרו (סוטה, לה, ע"ב) היאך למדו אומות של אותו הזמן תורה, א"ל בינה יתירה נתן בהם הקב"ה וכו', עיי"ש. ומכחם האיר אור בינה לבהמה (אע"פ שהמשכן קדם לכהן). ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

כתו

ונעשו כולו כאדרת שער. אעבר"ה ר"ת אדרת עשו בכל ראש הקליפות, עיי"ש.

בחינת נזיר, שערות ראשו בבחינת כתר לו, כנודע. ועיין כלי יקר (בראשית, כה, כה), ע"כ נולד כאדרת שער, לומר שיהיה נזיר אלקים מבטן וכו'. והיינו שכולו מדרגת שער - כתר.

חכמה

חסד - מים. וכתוב (מלכים ב, ב, יד) ויקח את אדרת אליהו אשר נפלה מעליו, ויכה את המים וגו'. וכתוב (שמות, טו, ו) ימינך ה' נאדרי בכח, ופרש"י, ופשוטו של מקרא, ימינך הנאדרת בכח. ועיין ר' אברהם בן הרמב"ם שם, נאדרי, היו"ד כאן במקום ת"ו, כמו "נאדרת". ועיין דעת זקנים שם.

כבוד חכמים ינחלו. ועיין רש"י (יונה, ג, ו) אדרתו, לבוש יקריה. ועיין סנהדרין (מד, ע"א) רב אמר איצלתא דמילתא, ושמואל אמר סרבלא דצריפא.

ועוד. עיין תורה תמימה (ויקרא, כג, מ, ביאורים) דריש הדר מלשון ליחות ורטיבות (בלשון יונית הידרא הוא מים), וכן חודש אדר נקרא לדעת קצת ע"ש שבו יעלה צמח האדמה ופרי הארץ המלאים לחלוחית ורטיבות. ומזה יש לפרש "גפן אדרת", כומר המלאה ליח בימי פריחתה מעולמו.

ועוד. עיין מלבי"ם (בראשית, כה, כה) ואמר שהיה אדמוני וכאדרת שער. שאדמוני מורה על כעס והקנאה וכל מדות רעות ששורשם מצד האדומה (עיין ערך קטן גבורה). ומה שהיה כאדרת, מפני מותרות המוח (שהשערות מותרות המח, ולכך היה כולו שער, כולו מותרות המח), שמורה על הפסד שכלו, באופן שהיה נפסד בדעותיו ומדותיו, ולא היה מוכשר לא לקבל האמונה האמתית הנתלה בכח השכל, ולא לעשות צדק ומישרים התלויים בתכונת הגוף וטוב מדותיו.

ועיין מלבי"ם (מלכים שם) וברצות אליהו לבטל יסוד המים מעולמו הקטן שהוא גופו, לקח אדרתו, שהוא משל אל לבושו החומרי, "זיגלום", עשהו גולם, כמ"ש גלמי ראו עיניך, שהוא החומר המוכן להשתנות ולהעשות כאשר ישר בעיני היושר לעשות, ובזה הכה את המים, עיי"ש.

ועיין רקאנטי (וארא) ולשון נאדר מלשון אדרת, הפירוש בו מלושב ומעומר בקדש שהיא החכמה מקור הברכה. ועיין כתבי הרמ"ם משקלוב (ביאור משנת חסידים, דף קמ), החכמה מתגלה במלכות שהוא הנוק' וסוף דבר. ובזה מתגלה ראשיתו ותכליתו. ובאדרת שער שלו מתגלה אדר"י-רו"ן העולה ומתברר ממשבירי ים, ויתגלה שאדיר במרום ה'.

גבורה

כתיב (יחזקאל, יז, ח) להיות לגפן אדרת, ופרש"י, לגפן אדרת, לגפן תקיף. ועיין מצודות ציון (זכריה, יא, יג) אדר, ענין מעוז וחוזק, כמו לגפן אדרת. ושם (פסוק ג) פירש, אדרתם, חזקם ומעוזם, והוא מלשון אדיר. ועיין שפתי כהן (בראשית, כה, כה) כלו כאדרת שער (כלו כלוי הוא), כאדרת, שרצה לשלוט באדירים. ובמדרש (ב"ר, סג, ח) מי גרם להם להיות כאדרי קיט, על שפשוט ידיהם באדירים, יבא אדיר ויפרע מאדיר. ועיין מלבי"ם (בראשית, כה, כב) עשו היה אדמוני, מורה על רתיחת דמו, וכולו כאדרת שער, מורה על רוב עשנותו, והיה גובר בו האדומה והשחורה, וע"כ היה איש יודע ציד מצד האדומה, ואיש שדה בורח מן הישוב מצד השחורה. ושורש דבריו באברבנאל (בראשית, שם). ועיין ספר השרשים (ערך אדר).

תפארת

עיין רש"י (זכריה, יא, ג) אדרתם, תפארתם. ועיין מלבי"ם (בראשית, כז, יא) עשו היה איש שעיר משונה מכל אדם, כולו כאדרת שער. ויעקב (ת"ת) איש חלק, ג"כ משונה מכל אדם שאין לו שער כלל, וזה כשני הפכים שא"א לטעות כלל.

בינה

עיין שושן סודות (אות רפט) הספירה השלישית שהיא פאר התיכונה ושמה בינה, וכו', והיא האדרת והממשלה כמו הלשון הפה, עיי"ש ביאורו.

דעת

בחינת משה. ועיין רד"ק (מלכים, א, יט, יג) וילט פניו באדרתו, כמו שאמר במשה רבינו ע"ה, ויסתר פניו. והבן שמשנה נולד באדר, ולכך היה לו בחינת אדרת לכסות פניו.

ועיין עמק המלך (ש"ה, פ"ג) ואליהו היה מבחינת אור מקיף, וזאת היתה האדרת שלו וכו', ומזאת הבחינה ג"כ היה במשה רבינו ע"ה שקרן אור פניו כנגד אור מקיף. והבן שיש בחינה שאדרת אור מקיף. ויש בחינה שאדרת מסתיר את האור הפנימי. וקליפה זו מנעה ממה להכנס לא"י. ועיין מגלה עמוקות (ואתחנן, אופן רמ) טעם שנקרא קליפת בבל אדרת,

והבן שיעקב מדתו תפארת ואעפ"כ כולו חלק. ועיין ספר הגימטריות לר' יהודה החסיד (פנחס), אדרת אליהו אשר נפלה מעליו, ס"ת תורה. ועיין רמ"ע מפאנו (מאמר מאה קשיטה, סימן צג) תקן אליהו לאלישע ע"י אדרת שהיתה סוד מקיף, והיא בגימט' תורה (בלא וא"ו), שיש בה בכתב סוד מ"ה, ובע"פ סוד ב"ן בגימט' אליהו.

נצח

נו"ה משם יניקת הנביאים, כנודע. ועיין מצודות דוד (מלכים, א, יט, יט) השליך עליו קצת מאדרתו, לרמוז שיהא נביא לה', וילבש גם הוא אדרת כמנהג הנביאים, וכמ"ש (זכריה, יג, ד) ולא ילבשו אדרת. ועיין מצודות דוד (זכריה, יג, ד).

ועוד. נו"ה, בחינת רגלין, ברא כרעא דאבוה, ירושה. ועיין מלבי"ם שם, והיתה השלכת האדרת, סימן כי הוא יעמוד תחתיו ויקח את אדרתו וכו', ואדרת אליהו הוא מן הים עצמו שעומד עליהם עליהם ששם מדרגת אליהו כמספרו ב"ן, עי"ש.

הוד

כתיב (יחזקאל, יז, ח) להיות לגפן אדרת, ופירש אברבנאל שם, כלומר לגפן הדורה ויפה. הוד והדר, אדר.

יסוד

האדרת והאמונה לחי עולמים. ועיין חמדת ימים (שב"ק, פ"א) בסוד צדיק ח"י העולמים, אשר במ נהגה בלילה הזה אור השישי, בסוד הצדיק נאדרת.

ועוד. חדש אדר חדש שישי, כנגד יסוד. ועיין חמדת ימים (פורים, פ"א) על כן נקרא חדש אדר, כי אותו שנאמר בו כולו כאדרת שער מתמעט התי"ו המורה על מות כמ"ש בזוהר פרשת פנחס ובפרשת בראשית בפסוק ותרא האשה, ונשאר אדר על דרך שנאמר והו כעור מן אדרי קיט, כמו שנאמר ובית עשו לקש (ק"ש גימט' ת', כנגד ארבע מאות איש עמו).

מלכות

עיין אור נערב (ח"ז, חלק הכינוים, א) אדרת, מלכות מצד הגבורה (ועיין פרדס רימונים, שכ"ג, פ"א).

כתיב (יונה, ג, ו) ויגע הדבר אל מלך נינוה, ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו. וכתיב (זכריה, יא, ג) שודדה אדרתם, ופירש האלשיך שם, הוא אדר, הוא שררתם כי הוא כד"א אדר מלכות. ועיין שפתי כהן (בראשית, כה, כה) אדרת למפרע, דרתא,

תרגום חצר דרתא, שעתיד לשלוח יד בחצר בית המלך. ועיין חתם סופר (במדבר, ט, כג) עשו אדמוני היה מלובש בבחינת אדרת שער הקליפה, ודוד המלך אדמוני היה מלובש במלכות שמים, בחינת יפה עינים. ועיין מערכת האלקות (פ"ה) ובהיות העטרה נאדרת בכח היא עוזרת את ישראל ורועצת את האויב.

ועוד. תכלת, תכלית - מלכות. ואמרו (ב"ר, פ"ה) אדרת שנער, ר' הונא אמר שהוא פורפורה. ועיין מקור חיים (סימן יח, ס"ק ב) שתכלת נעשה מדם דג הנקרא פורפר (ועיין אסתר רבה, תכלת, פורפין. ופרד"א, פרק נ', ועוד). ועיין זוה"ק (בראשית, סא, ע"ב)

נפש

אדרת, את-דר. בחינת אותיות, נפש, הם דירה בתחתונים.

רוח

עיין חומת אנך (מלכים, א, יט, ב) אפשר לפרש, דעל ידי שהשליך אליו אדרתו בא אליו הארה ורוח קדושה. ועיין ספר התגין, בהעבר האדרת של אליהו לאלישע, נמשך אחריו כן באלה הדברים, ולפעמים היה ע"י הבגדים רוח נבואה ועושה בהם ניסים.

נשמה

נשמה - השמן, כנודע. ובו מושכים את המלכים, כהנים, ונביאים. ועיין כתבי הרמ"ע מפאנו (מאמר מאה קשיטה, סימן צג) ואלישע לא משח אותו אליהו, רק בהשכלת אדרתו אליו.

חיה

אצל כל אדם יש מיתה בחינה הפוכה מחיה. אולם אצל אליהו אינו כן. וכתב בברית כהונת עולם (מאמר אילו של יצחק, פ"ו) כן איש הנקרא בעל שער לקיחתו תמה בהשלכת אדרתו "בחיים חיותו", ומדרגתו בבחינת שר היער הידוע בסוד מ"ן לשכינה ממעשה התחתונים אשר הם עולם העשיה. וכן יהיה ר"ת שמע שמע ישראל כל הפסוק אליהו וסנד"ל, עי"ש.

יחידה

כתיב (מלכים, ב, ב, ח) וישלך אדרתו ויגלם. ופירש במצודות

ציון שם ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה -

להארות, הערות, והוספות: rav@bilvavi.net

שאלה חידושים שמקרב באו בקדושת הבית היהודי

לכבוד הרב שליט"א. כמטפלת גוף \ נפש מגיעים אלי אנשים עם בעיות מגוונות הפוגעות בשלום הבית. הפתרונות הרפואיים הקונבנציונליים לא פותרים את הבעיות, ואולי אף גורמים לנזקים בטווח הרחוק, במיוחד לחולים הסובלים מבעיות לבביות וסכרתיים. מגוון הקשיים רחב, ופתרונות יעילים לא קיימים, או שלא ידועים לי. גם בתחום הטבעי קשה למצוא פתרונות ישימים. כאשר אין פתרונות עלולים להגיע לאיסורים שונים ומשונים. רציתי לדעת מה דעת הרב לגבי זוגות המוגדרים כחרדים, ששלום הבית שלהם מופר מאוד בגלל בעיות בינו לבניה. עד כמה ניתן להיעזר ולתת מקום לחידושים שזה מקרוב באו כדי להעשיר ולגוון כדי לשמור על מסגרת הנישואין ובגדרי ההלכה.

תשובה א. יש לשמור על גדרי ההלכה מכל משמר.

ב. אף המותר ע"פ ההלכה, פעמים הינו סותר לכל רוח הקדושה והוא קרוב לנבל ברשות התורה.
ג. העולם נמצא במדרגת שער הנו"ן דקליפה, וכבר אמרו רבותינו שחלק גדול מדור זה הם גלגולי נשמות של דור המבול, דור הפלגה, וסדום. ולכך הטומאה בוקעת מכל צדדיה. החידושים שזה מקרוב באו מקורם בשער הנו"ן של הקליפה. ולכך אין להכניס אדם לחידושים אלו לכתחילה בשום פנים ואופן.

אולם פעמים מי שעניו משוטטות בכל כבר נכנס לתוך טמטום זה, ואצלו נצרך שיקול דעת עדין מאוד, בכל מקרה לגופו. שמחד לא יבוא לידי איסורים נוספים, ומאידך לחזק אצלו את גדרי הקדושה.

מאוד קשה למצוא רב שמכיר בפורטרוט את המצב לאשורו על כל חלקיו. ומי שמכיר כבר נמצא בסכנה שח"ו יפול אף הוא לשם, או שכבר נדבק ממנו ריח משם, או ח"ו כבר נמצא בתוכו, מי יותר ומי פחות.

שאלה קשיים לא מובנים בשידוכים ומציאת עבודה

אני בחורה מוכשרת, טובה, ויש לי מעלות. לכאורה לא נראה שצריכה להיות לי בעיה להשתדך, ומשום מה קשה לי בשידוכים, אני רוצה לברר האם זוהי בעיה שלי או שזה כך משמים. בהתייעצות עם רבנים חלקם אמרו לי שאני בררנית, מפחדת, וחלקם אמרו לי שאני לא בררנית.

בנוסף אני לא מוצאת את עצמי במקום עבודה. ועשיתי המון שינויים, או שעזבתי או שפוטרתי. אני מרגישה שאולי הקושי

בשידוכים הכביד עלי בצורה שגורמת לי להיות בעבודה פחות במיטבי (לדוגמא: שכחה, טעויות).
אשמח לדעת האם יש אפשרות לקבל עצה מתוך הידע של הרב לנושא שלי? תודה רבה.

תשובה מומלץ בס"ד ללמוד את סוגיית "ארבעת

היסודות", ולברר לאיזה יסוד אתם שייכים. ואזי לעמוד על חולשתכם באותו יסוד, שהוא שורש הפרעה העקרת לבני חיים תקנים, פנימים, וחיצונים, כשידוך, עבודה, ועוד.

שאלה לכבוד הרב, שליט"א, א. הרב אומר שכך קידוש

החומר נמסר רק לישראל, אז להבין את זה בנפש, מה בעצם ההבדל בין גוי שחושב/מכוון/מכיר בנפשו את האלוקות שבחומר (לדוגמא באוכל שהוא אוכל) לבין יהודי? איזה נקודות יש בהכרה/כוונה הזו אצל יהודי ולא יכולות להיות לגוי שעושות את ההבדל?

ב. הרב ענה לי שגוי יכול להתחבר לא"ס/לאלוקות בבריאה "כיון שהם בני אברהם אב המון גוים נתתיך ובפרט בני הפלגשים שקבלו מתנה זו מאברהם", איך זה מתבטא בנפש? הרי אין לגוי נפש אלוקית, אז מאיפה הוא יכול להגיע לאלוקות? והנפש הבהמית לא רואה אלוקות, ולא רק זה אלא גם הניצוץ האלוקי שמחיה אותו שוכן בתוך ג' הקליפות הטמאות ובעצם בגלות, אז איך זה אפשרי לראות אלוקות בחומר, וכן לקלוט את האחד הפשוט לא דרך נפש אלוקית, וכן ניצוץ אלוקי ששוכן בקליפות הכי טמאות. וכשהרב יסביר איך יש דרך כזאת, אז מה נותנת לי הנפש האלוקית שלגוי אין? בתקווה שהבירור יעזור לי יותר להתחבר לחלקים ה"היהודיים" שבי ולא רק למה שמשותף לנו ולגויים. תודה לרב!

תשובה א. אצל גוי, אור הרוחניות הוא רק מקיף סביבות

הדבר, אולם אצל ישראל, אור הרוחניות בוקע בתוך החומר ומקדשו.

ב. כאשר אור האלוקות מאיר בנפש ישראל, מכח כך מאיר אף בנפשו הבהמית, ומכח כך נמשך הארה זו לגרי הצדק השייכים לחלק נשמתו, ומכח כך נמשך לגוי השייך לחלקו, ואזי מתעורר בו ניצוץ האלוקי החבוי בתוכו. והרי שישראל שורש הארה, ויש לו הארה בעצם, משא"כ אצל גוי, יש לו רק התפשטות הארה, וזאת רק ניצוץ. אור הויה אחד, לעומת ניצוץ, פרוד, פרוד. ולכך אין אחדות שלמה של הקומה אצל הגוים. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מהארכון של שו"ת

נא לשמור על קדושת הגיליון

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 | USA 718..295.1245

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון: info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ - משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829